

Normes pràctiques per a la versió catalana de les denominacions comunes internacionals (DCI) de les substàncies farmacèutiques

L'establiment d'aquests principis per a l'adaptació de les denominacions comunes internacionals de les substàncies farmacèutiques al català és el fruit d'un llarg procés de treball en què han participat els diversos organismes i agents implicats en l'ús d'aquestes substàncies i en la difusió de les seves denominacions en llengua catalana.

Inicialment els especialistes Àngel Messeguer i Peypoch, químic del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC); Jordi Carbonell i Pinyol, farmacèutic, i Jordi Camí i Morell, metge, van redactar un primer estudi que fou la base de la versió posterior elaborada per un equip de farmacèutics i lingüistes designat pel Col·legi de Farmacèutics de Barcelona i el TERMCAT. Així, hi van intervenir les farmacèutiques Montserrat Pujadó i Bros i Núria Casamitjana i Cucurella i el lingüista i farmacèutic Carles Riera i Fonts, per part del Col·legi de Farmacèutics de Barcelona, i la lingüista Cèlia Riba i Viñas, per part del TERMCAT. A més, es va comptar amb la col·laboració i l'assessorament de NORMAFARM i dels autors de la primera versió de les normes.

Un cop elaborats, els criteris van ser discutits i aprovats en una sessió de normalització, que va tenir lloc el 10 de gener de 1991, en la qual van participar membres representatius dels organismes implicats en la fabricació, l'ús i la comercialització dels fàrmacs, juntament amb químics i lingüistes.¹⁰ Finalment, el Consell Supervisor del TERMCAT va ratificar les *Normes pràctiques per a la versió catalana de les denominacions comunes internacionals (DCI) de les substàncies farmacèutiques*.

Després de més de quinze anys, s'ha considerat que aquests criteris d'adaptació, que prenen com a punt de partida les formes originals de l'anglès, es mantenen plenament vigents, i únicament s'han actualitzat amb exemples de nous fàrmacs, amb la incorporació de noves correspondències anglès-català no previstes en la primera versió i amb algunes indicacions sobre les formes sintagmàtiques i sobre l'accentuació. En la revisió i actualització del criteri hi han intervingut novament, a més d'experts

10. Concretament van participar en aquesta sessió Salvador Alegret i Sanromà, de la Secció de Ciències i Tecnologia de l'Institut d'Estudis Catalans; Núria Casamitjana i Cucurella, del Col·legi de Farmacèutics de Barcelona, col·laboradora del treball; Josep M. Castelló i Barenys, de Laboratoris Ferrer, en representació de Farmaindústria; Jordi Esperalba i Puig, de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona; Ramon Magrinyà i Brull, secretari del Col·legi de Farmacèutics de Barcelona; Montserrat Noró i Castells, de l'Institut Català de la Salut; Miquel Àngel Pericàs i Brondo, del Departament de Química Orgànica de la Facultat de Química de la Universitat de Barcelona; Montserrat Pujadó i Bros, en representació de NORMAFARM, col·laboradora del treball; Cèlia Riba i Viñas, del TERMCAT; Carles Riera i Fonts, en representació de la Facultat de Farmàcia de la Universitat de Barcelona, autor del treball; Joan Serra i Manetas, del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya. Així mateix, Oriol Casassas i Simó, de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques i de la Salut de Catalunya i de Balears, i Francesc Jané i Carrencà, de la Facultat de Medicina de la Universitat Autònoma de Barcelona, i també la Reial Acadèmia de Farmàcia de Catalunya, van aportar suggeriments i observacions al treball.

del Col·legi de Farmacèutics de Barcelona i de lingüistes del TERMCAT, especialistes en química i farmacologia de diversos organismes, alguns dels quals ja van participar en l'elaboració de la primera edició d'aquestes normes.¹¹ La nova versió d'aquests criteris ha estat aprovada també pel Consell Supervisor del TERMCAT.

1. Concepte de denominació comuna internacional (DCI)

Els fàrmacs es coneixen pel seu nom químic, pel nom genèric i pel nom registrat o de marca; aquest darrer n'assenyala la procedència, ja que és el nom amb què el denomina el laboratori que el té registrat.

Els noms genèrics més difosos corresponen a les *denominacions comunes internacionals* (DCI). L'Organització Mundial de la Salut (OMS) estableix que el procediment de creació de la DCI d'un fàrmac es basa "en la selecció d'una partícula monosil·làbica o polisil·làbica indicativa de l'activitat farmacològica de la substància i del seu origen o estructura química, i que es pot reconèixer immediatament, ja sigui perquè és molt característica, ja sigui pel lloc que ocupa en la denominació. D'ací la gran importància de la selecció d'aquestes partícules, que es poden prendre del nom biològic de la substància, de la seva activitat farmacològica o del seu nom químic. Un cop triada la partícula, la denominació completa es forma afegint prefixos i/o sufixos que permetin distingir la substància d'altres en la DCI de les quals s'utilitza la mateixa partícula".¹² Sovint, l'arrel del nom farmacològic fa al·lusió a algun detall estructural de la molècula del fàrmac sense arribar a ser un nom químic.

L'OMS recomana un conjunt de normes per a la formació de les DCI: no han de ser excessivament llargues, no han de donar lloc a confusió amb altres denominacions d'ús comú, han de mostrar el parentiu segons el grup farmacològic, però sense fer suggeriments a l'ús clínic, han de començar amb minúscula i s'han d'adaptar a l'ortografia de cada idioma.

2. Adaptació de les DCI al català

Per a establir unes normes pràctiques per a l'adaptació al català de les DCI de les substàncies farmacèutiques s'han tingut en compte els criteris d'adaptació gràfica establerts en treballs similars, redactats en altres llengües. Partint de les denominacions dels fàrmacs en anglès, la llengua de més difusió d'aquestes denominacions, a partir de la qual els altres idiomes en fan l'adaptació corresponent, s'ha seguit el criteri de donar a cada terme la forma com més ajustada millor a l'ortografia i la morfologia catalanes, però mirant de mantenir un equilibri, no sempre fàcil, entre els propòsits de màxima catalanització de cada terme i l'intent de no adoptar solucions excessivament divergents de les que havien pres les altres llengües de comunicació internacionals. Per exemple, la *i* grega de les denominacions en anglès ha passat a *i* llatina en la versió catalana, i, igual com es fa amb els termes provinents de llengües clàssiques, la grafia *ll* anglesa s'ha adaptat com a *l·l* en català. En canvi, s'ha adoptat el criteri de conservar la grafia *k* de la forma anglesa (amb l'excepció de les formes relacionades amb l'alquil), tal com es fa en el cas de manlleus d'ús restringit o de determinada procedència (com ara *kelvin* i *karate*), tot i que habitualment en català se sol adaptar en *c* o *q* la *k* dels manlleus d'ús generalitzat (com, per exemple, *quiosc* i *pàrquing*) i dels formants cultes procedents del grec clàssic

11. Concretament han enviat comentaris a aquesta versió els experts Josep Eladi Baños i Díez, de la Facultat de Ciències de la Salut i de la Vida de la Universitat Pompeu Fabra; Montserrat Bosch i Ferrer, de la Fundació Institut Català de Farmacologia; Núria Casamitjana i Cucurella, en representació del Col·legi de Farmacèutics de Barcelona; Xavier Fuentes i Arderiu, del Laboratori Clínic de l'Hospital Universitari de Bellvitge; Àngel Messeguer i Peypoch, president de la Societat Catalana de Química, i Carles Riera i Fonts, de la Universitat Ramon Llull.

12. *Denominaciones comunes para las sustancias farmacéuticas: 20º informe del Comité de Expertos de la OMS* [En línia]. Ginebra: Organització Mundial de la Salut, 1976. (Serie de Informes Técnicos; 581) ISBN 92-4-120581-4 - <http://whqlibdoc.who.int/trs/WHO_TRS_581_spa.pdf>

(*quimiotaxi, catòlic*). Pel que fa a aspectes morfològics, convé destacar la simplificació en la terminació *-am* dels sufixos anglesos *-am* i *-ame*; la distinció, per raons de paral·lelisme amb la sistemàtica química, de les terminacions *-ol* i *-ole*, i també el manteniment de la vacil·lació de l'escriptura amb vocal d'enllaç o sense de les formes prefixades d'alguns mots compostos (per exemple, *dextr(o)*).

Per a una versió catalana encertada de qualsevol DCI, cal fer atenció, bàsicament, a sis aspectes: els canvis ortogràfics respecte de l'anglès, les terminacions dels noms, la formació de mots compostos, la sintaxi en el cas de les formes sintagmàtiques (és a dir, les formes constituïdes per més d'un mot), el gènere i l'accentuació.

2.1 Equivalències ortogràfiques

Pel que fa als canvis ortogràfics respecte de l'anglès en les DCI al començament o al mig d'un mot, cal fer notar que, normalment, les grafies estranyes al nostre alfabet han estat transcrits per les que hi són habituals.

En les llistes següents consten les principals correspondències ortogràfiques anglès-català pel que fa a la grafia de les DCI al començament i al mig del mot. En els casos de combinacions de grafies, cal tenir present que les normes proposades només s'apliquen quan la combinació gràfica ocorre dins un mateix formant, però no en els casos en què hi ha contacte de formants. Així, per exemple, *-rh-* passarà a *r* en un cas com *sodium morrhuate* (*morrhuat de sodi*), però no en els casos de *chlorhexidine* (*clorhexidina*) o *perhexiline* (*perhexilina*).

2.1.1 Solucions gràfiques que divergeixen de les angleses

	ANGLÈS	CATALÀ
-alk- → -alc- (quan té relació amb l'alquil)	<i>benzalkonium chloride</i> <i>miristalkonium chloride</i>	clorur de benzalconi clorur de miristalconi
-cch-¹³ → -c- (-)ch- → (-)c- (davant de consonant, de <i>a, o i u</i>), (-)qu- (davant de <i>e, i i y</i>)	<i>calcium saccharate</i> <i>carbachel</i> <i>chenodeoxycholic acid</i> <i>chloroquine</i> <i>chymopapain</i> <i>cinchocaine</i> <i>metochalcone</i> <i>thiocolchicoside</i>	sacarat de calci carbacol àcid quenodesoxicòlic cloroquina quimopapaina ¹⁴ cincocaïna metocalcona tiocolquicòsid
de-, des- → des- (quan vol dir 'manca de')	<i>dehydroemetinec</i> <i>desflurane</i>	deshidroemetina desflurà
-ff- → -f-	<i>steffimycin</i>	estefimicina
(-)kh- → (-)k-	<i>amikhellin</i> <i>khellin</i>	amikel·lina kel·lina

13. Els guionets que acompanyen les lletres indiquen la posició d'aquestes en el mot: si les lletres apareixen entre guionets significa que sempre es troben en posició interior (ex. *-ou-* → *-u-*: *cumafós*); si precedeixen els guionets significa que es troben sempre en posició inicial (ex. *de-* → *des-*: *deshidroemetina*), i si van posposades als guionets significa que es troben sempre en posició final (ex. *-am* → *-am*: *alprazolam*). Si el guionet que les precedeix va entre parèntesis vol dir que les lletres poden aparèixer tant en posició inicial de mot com en posició interior (ex. *(-)kh-* → *(-)k-*: *amikel·lina, kel·lina*).

14. Notem l'aparició de dièresi en la terminació *-ina* quan s'escau el contacte de la *i* amb una altra vocal: *chymopapain* → quimopapaina; *cinchocaine* → cincocaïna; *phenolphthalein* → fenoltaleïna, etc.

-ll- → -l-	<i>allobarbital</i> <i>amoxicillin</i> <i>ampicillin</i>	al·lobarbital amoxicil·lina ampicil·lina
-ou- → -u-	<i>acenocoumarol</i> <i>coumafos</i> <i>dicoumarol</i>	acenocoumarol cumafós dicoumarol
(-)ph- → (-)f-	<i>adiphenine</i> <i>aminophylline</i> <i>phenolphthalein</i>	adifenina aminofil·lina fenolftaleïna
-rh- → -r-	<i>sodium morrhuate</i>	morruat de sodi
s+cons.- → es+cons.	<i>spironolactone</i> <i>stanazolol</i> <i>streptomycin</i>	espirolactona estanozolol estreptomicina
(-)th- → (-)t-	<i>artemether</i> <i>erythromycin</i> <i>ethambutol</i> <i>thiamine</i>	artemèter eritromicina etambutol tiamina
(-)y- → (-)i-	<i>amitriptyline</i> <i>oxytocin</i> <i>xenysalate</i>	amitriptilina oxitocina xeniscalat

2.1.2 Solucions gràfiques que coincideixen amb les angleses

L'aplicació estricta de criteris etimològics en l'adaptació de les grafies de les DCI obligaria els usuaris a tenir presents uns coneixements lingüístics, químics o històrics (segons la llengua de procedència, el compost i la influència dels noms propis) que s'han considerat excessius en unes normes de funció primordialment utilitària. Per aquest motiu, algunes grafies en català es mantenen amb la mateixa forma que en anglès. Per exemple, no s'han modificat les grafies *nb* i *np* provinents de l'anglès, seguint el criteri adoptat per altres llengües com ara el francès i el castellà.

També cal remarcar que, en general, i amb l'excepció de les formes relacionades amb l'alquil, s'ha seguit el criteri de conservar la grafia *k* de la forma anglesa, com també es fa en la versió llatina, tot i que habitualment en català se sol adaptar en *c* o *q* la *k* dels manlleus àmpliament difosos i d'ús generalitzat (*quiosc*, *pàrquing*) i dels formants cultes procedents del grec clàssic (*quimiotaxi*, *catòlic*, *leucèmia*, *cefalea*). En altres casos, però, especialment en termes internacionalment molt fixats, d'ús restringit, d'origen antroponímic o en els xenismes, també es manté la *k* original (*kiwi*, *kaó*, *kelvin*, *kulak*).

Malgrat que la decisió de conservar la *k* de l'anglès pugui entrar en contradicció en alguns casos amb l'escriptura de formes ja normatives o amb tradició en català (per exemple, *aldesleukina*, malgrat que el diccionari normatiu recull *leucina*, o *ketocaïna*, malgrat la tradició d'escriure amb *c* els derivats de la cetona), cal tenir present que les grafies de les DCI tenen un caràcter fonamentalment convencional i arbitrari, a causa de la seva finalitat eminentment pràctica. Aquesta característica es reflecteix en les diferents grafies que pot adoptar un mateix component en la versió anglesa. Així, el prefix *ceto-*, relatiu a grups cetònics, en anglès, apareix a vegades amb *c* (*cetomacrogol 1.000*) i a vegades amb *k* (*ketoprofen*, *ketorolac*).

	ANGLÈS	CATALÀ
-cc- → -cc- (vegeu, però,	<i>succimer</i>	succímer
-cch- → -c-)	<i>sulfasuccinamide</i>	sulfasuccinamida
(-)ft- → (-)ft-	<i>ceftazidime</i>	ceftazidima
	<i>ftivazide</i>	ftivazida
	<i>naftifine</i>	naftifina
(-)k- → (-)k- (vegeu, però,	<i>amikacin</i>	amikacina
-alk- → -alc-)	<i>ketoconazole</i>	ketoconazole
	<i>ketoprofen</i>	ketoprofèn
	<i>kitasamicin</i>	kitasamicina
	<i>rokitamycin</i>	rokitamicina
-mc- → -mc-	<i>amcinonide</i>	amcinonida
	<i>famciclovir</i>	famciclovir
	<i>triamcinolone</i>	triamcinolona
-mf- → -mf-	<i>amfetaminil</i>	amfetaminil
	<i>bromfenac</i>	bromfenac
	<i>gemfibrozil</i>	gemfibrozil
-mt- → -mt-	<i>triamterene</i>	triamterè
-nb- → -nb-	<i>clenbuterol</i>	clenbuterol
	<i>fenbendazole</i>	fenbendazole
	<i>vinblastine</i>	vinblastina
-nn- → -nn-	<i>acemannan</i>	acemannan
	<i>cinnamedrine</i>	cinnamedrina
	<i>cinnarizine</i>	cinnarizina
-np- → -np-	<i>fenproporex</i>	fenproporex
	<i>phenprocoumon</i>	fenprocumó
	<i>vinpocetine</i>	vinpocetina
(-)qua- → (-)qua-	<i>afloqualone</i>	afloqualona
	<i>praziquantel</i>	praziquantel
	<i>quazepam</i>	quazepam
-rr- → -rr-	<i>gleptoferron</i>	gleptoferró
	<i>pyrrolnitrin</i>	pirrolnitrina
-ss- → -ss-	<i>desmopressin</i>	desmopressina
	<i>felipressin</i>	felipressina
	<i>lypressin</i>	lipressina
-z- → -z-	<i>altizide</i>	altizida
	<i>amperozide</i>	amperozida
	<i>mofezolac</i>	mofezolac

2.2 Terminacions

Es fa correspondre a cada terminació anglesa una terminació catalana segons la tradició de la nomenclatura científica catalana, i amb paral·lisme amb el que ja s'ha fet en la nomenclatura sistemàtica de química orgànica. Excepcionalment, dues o tres terminacions angleses diferents s'han

fet confluïr en una de sola catalana, perquè, o bé no tenen precedents químics que justifiquin de conservar la diferenciació (per exemple, *-ame* i *-am*, que s'han adaptat com a *-am*), o bé la tradició d'adaptació entre els farmacèutics així ho aconsellava (per exemple, *-ate* i *-at*, que tradicionalment s'han adaptat com a *-at*).

Cal advertir que, en alguns casos d'identitat terminal entre la forma anglesa i la forma catalana, s'ha introduït una lleu modificació de tipus diacrític en la versió catalana, bàsicament accents i dièresis, per adaptar les denominacions a l'ortografia de la nostra llengua (per exemple, *àcid glutàmic*, de *glutamic acid*, o *cincoquina*, de *cinchocaine*). Pel que fa específicament a l'accentuació de les DCI, vegeu més endavant l'apartat dedicat a aquesta qüestió.

Presentem, en aquest apartat, les terminacions de les DCI dels fàrmacs en anglès i català, ordenades alfabèticament per facilitar-ne la consulta. Cada terminació va acompanyada d'exemples.

	ANGLÈS	CATALÀ
-a → -a	<i>alcloxa</i> <i>carbidopa</i> <i>thiotepa</i>	alcloxa carbidopa tiotepa
ac → -ac	<i>bendazac</i> <i>bufexamac</i> <i>diclofenac</i>	bendazac bufexamac diclofenac
-ad → -ad	<i>tirilazad</i>	tirilazad
-al → -al	<i>amobarbital</i> <i>diflunisal</i> <i>pentobarbital</i>	amobarbital diflunisal pentobarbital
-am → -am	<i>alprazolam</i> <i>aztreonam</i> <i>sulbactam</i>	alprazolam aztreonam sulbactam
-ame → -am	<i>aspartame</i> <i>captodiam</i> <i>sultiam</i>	aspartam captodiam sultiam
-an → -an	<i>busulfan</i> <i>guabenxan</i>	busulfan guabenxan
-ane → -à	<i>bifemelane</i> <i>meticrane</i> <i>prolintane</i>	bifemelà meticrà prolintà
-ar → -ar	<i>brequinar</i> <i>valspodar</i>	brequinar valspodar
-ase → -asa	<i>alglucerase</i> <i>hyaluronidase</i> <i>pamiteplase</i>	alglucerasa hialuronidasa pamiteplasa
-at → -at	<i>batimastat</i> <i>epalrestat</i> <i>miglustat</i>	batimastat epalrestat miglustat

-ate → -at	<i>clofibrate</i> <i>morniflumate</i> <i>valtrate</i>	clofibrat morniflumat valtrat
-azid → -azida	<i>iproniazid</i> <i>isoniazid</i>	iproniazida isoniazida
-b → -b	<i>abciximab</i> <i>bortezomib</i> <i>chromocarb</i> <i>parecoxib</i>	abciximab bortezomib cromocarb parecoxib
-cort → -cort	<i>deflazacort</i>	deflazacort
-ed → -ed	<i>nolatrexed</i> <i>pemetrexed</i> <i>raltitrexed</i>	nolatrexed pemetrexed raltitrexed
-el → -el	<i>aptiganel</i> <i>ozagrel</i> <i>pyrantel</i>	aptiganel ozagrel pirantel
-em → -em	<i>somatrem</i>	somatrem
-en → -èn (vegeu, però, -gen → -gen)	<i>carprofen</i> <i>ibuprofen</i> <i>piketoprofen</i>	carprofèn ibuprofèn piketoprofèn
-ene → -è	<i>dantrolene</i> <i>dimethindene</i> <i>triamterene</i>	dantrolè dimetindè triamterè
-er → -er	<i>amilomer</i> <i>poloxamer</i> <i>artemeter</i> <i>flindokalner</i>	amilòmer poloxàmer artemèter flindokalner
-et → -et	<i>cinepazet</i> <i>ecabet</i>	cinepazet ecabet
-ex → -ex	<i>alfadex</i> <i>betadex</i> <i>mefenorex</i>	alfadex betadex mefenorex
-gen → -gen	<i>dixanthogen</i>	dixantogen
-ibe → -iba	<i>ezetimibe</i>	ezetimiba
-ic → -ic	<i>flufenamic acid</i> <i>meclofenamic acid</i> <i>timonacic</i>	àcid flufenàmic àcid meclofenàmic timonàic
-id → -id (vegeu, però, -azid → -azida)	<i>cefonicid</i> <i>probenecid</i>	cefonicid probenecid

-ide → -ida (vegeu, però,	<i>acecainide</i>	acecaïnida
-onide → -ònid <en els acetònids>,	<i>diamfenetide</i>	diamfenetida
-oside → -òsid i	<i>flecainide</i>	flecaïnida
-oxide → -òxid) ¹⁵		
-il → -il	<i>abecarnil</i>	abecarnil
	<i>captópril</i>	captópril
	<i>minoxidil</i>	minoxidil
-ile → -il	<i>isoaminile</i>	isoaminil
-im → -im	<i>ancestim</i>	ancestim
	<i>tetroxoprim</i>	tetroxoprim
	<i>trimetoprim</i>	trimetoprim
-ime → -ima	<i>cefixime</i>	cefixima
	<i>cefmenoxime</i>	cefmenoxima
	<i>cefuroxime</i>	cefuroxima
-in → -ina	<i>ampicillin</i>	ampicil·lina
	<i>auranofin</i>	auranofina
	<i>mianserin</i>	mianserina
-ine → -ina	<i>cycloserine</i>	cicloserina
	<i>fenoverine</i>	fenoverina
	<i>pyridofylline</i>	piridofil·lina
-iode → -iode	<i>bufeniode</i>	bufeniode
-ir → -ir	<i>aciclovir</i>	aciclovir
	<i>ganciclovir</i>	ganciclovir
-is → -is	<i>cefoselis</i>	cefoselís
-it → -it	<i>actarit</i>	actarit
	<i>lobenzarit</i>	lobenzarit
-ite → -ita	<i>hydrotalcite</i>	hidrotalcita
-ium → -i	<i>amprolium</i>	amproli
	<i>cefalonium</i>	cefaloni
-ix → -ix	<i>abarelix</i>	abarelix
	<i>cetorelix</i>	cetorelix
	<i>ganirelix</i>	ganirelix
-od → -od	<i>ancrod</i>	ancrod
	<i>imiquimod</i>	imiquimod
	<i>pidotimod</i>	pidotimod
-oid → -oide	<i>danaparoid sodium</i>	danaparoide sòdic
	<i>suleparoid sodium</i>	suleparoide sòdic

15. No queden afectats per aquesta norma els casos de sals que en anglès acaben en *-ide*, que prenen en català la terminació *-ur*: *bromide* → bromur (*fentonium bromide* → bromur de fentoni), *chloride* → clorur (*octafonium chloride* → clorur d'octafoni), (*-Iodide* → (-)iodur (*pralonium iodide* → iodur de prioni, *gallamine triethiodide* → trietiodur de gal·lamina).

-ol → -ol	<i>atenolol</i> <i>estradiol</i> <i>febuprol</i>	atenolol estradiol febuprol
-ole → -ole	<i>astemizole</i> <i>clotrimazole</i> <i>pirindole</i>	astemizole clotrimazole pirindole
-om → -om	<i>nafazatrom</i> <i>tifluadom</i> <i>lufuradom</i>	nafazatrom tifluadom lufuradom
-ome → -oma	<i>cefpirome</i> <i>iprazochrome</i>	cefpiroma iprazocroma
-on → -ó	<i>alose tron</i> <i>diperodon</i> <i>phenprocoumon</i>	alose tró diperodó fenprocumó
-one → -ona	<i>cefoperazone</i> <i>phenazone</i> <i>triamcinolone</i>	cefoperazona fenazona triamcinolona
-onide → -ònid (en els acetònids)	<i>fluclorolone acetone</i> <i>fluocinolone acetone</i>	acetònid de fluclorolona acetònid de fluocinolona
-or → -or	<i>cefaclor</i> <i>cangrelor</i>	cefaclor cangrelor
-os → -ós	<i>coumafos</i> <i>naphthalophos</i> <i>temefos</i>	cumafós naftalofós temefós
-ose → -osa	<i>carmellose</i> <i>hypromellose</i> <i>methylcellulose</i>	carmel·losa hipromel·losa metilcel·lulosa
-oside → -òsid	<i>etoposide</i> <i>rutoside</i> <i>teniposide</i>	etopòsid rutòsid tenipòsid
-ove → -ova	<i>sometribove</i> <i>somidobove</i> <i>somagrebove</i>	sometribova somidobova somagrebova
-ox → -ox	<i>acipimox</i> <i>nifurtimox</i> <i>olaquinox</i>	acipimox nifurtimox olaquinox
-oxide → -òxid	<i>chlordiazepoxide</i> <i>diazoxide</i>	clordiazepòxid diazòxid
-oxyde → -òxid	<i>clofenoxyde</i>	clofenòxid
-p → -p	<i>dilazep</i> <i>tenidap</i> <i>ilonidap</i>	dilazep tenidap ilonidap
-ul → -ul	<i>iotasul</i> <i>lemidosul</i>	iotasul lemidosul
-ule → -ul	<i>ecamsule</i>	ecamsul

-ur → -ur	<i>carmofur</i> <i>dectaflur</i> <i>tegafur</i>	carmofur dectaflur tegafur
-ure → -ura	<i>metallibure</i>	metal·libura
-us → -ús	<i>abetimus</i> <i>pimecrolimus</i> <i>tacrolimus</i>	abetimús pimecrolimús tacrolimús
-yl → -il	<i>bisacodyl</i> <i>fentanyl</i> <i>prothipendyl</i>	bisacodil fentanil protipendil
-yne → -ina	<i>ftalofyne</i>	ftalofina
-yte → -ita	<i>moxisylyte</i>	moxisilita
-z → -z	<i>amitraz</i> <i>efavirenz</i>	amitraz efavirenz

2.3 Formes compostes

Pel que fa a la unió dels formants dels mots compostos, i tenint en compte que les DCI tenen un caràcter arbitrari, se seguirà el model de la forma anglesa, és a dir, que es mantindrà la vocal d'enllaç entre formants en aquells casos en què l'anglès la mantingui i se'n prescindirà quan no aparegui en la denominació anglesa. La vocal d'enllaç, si n'hi ha, en català serà la mateixa que s'utilitzi en anglès.

	ANGLÈS	CATALÀ
benz-	<i>benzatropina</i> <i>benzonatate</i>	benzatropina benzonatat
brom-	<i>bromazine</i> <i>bromocriptine</i> <i>bromoprida</i>	bromazina bromocriptina bromoprida
clor-	<i>cloricromen</i> <i>cloridarol</i> <i>clorsulon</i> <i>chlorothiazide</i>	cloricromèn cloridarol clorsuló clorotiazida
dex-	<i>dexamfetamine</i> <i>dexfenfluramine</i> <i>dextran</i>	dexamfetamina dexfenfluramina dextran
dextr-	<i>dextranomer</i> <i>dextromethorphan</i>	dextranòmer dextrometorfan
fluor-	<i>fluorouracil</i>	fluorouracil
iod-	<i>iodamide</i> <i>iodixanol</i>	iodamida iodixanol
lev-	<i>levacetylmethadol</i> <i>levamfetamine</i> <i>levobunolol</i>	levacetilmetadol levamfetamina levobunolol
nitr-	<i>nitrazepam</i> <i>nitrendipine</i> <i>nitroxinil</i>	nitrazepam nitrendipina nitroxinil

ox-	<i>oxandrolone</i>	oxandrolona
	<i>oxilofrine</i>	oxilofrina
	<i>oxolamine</i>	oxolamina
sulf-	<i>sulfadiazine</i>	sulfadiazine
	<i>sulfiram</i>	sulfiram
	<i>sulfogaiacol</i>	sulfoguaicol
ti-	<i>tilactase</i>	tilactasa
	<i>tiopronin</i>	tiopronina
	<i>tioxolone</i>	tioxolona

2.4 Formes sintagmàtiques

En el cas de denominacions sintagmàtiques, és a dir, denominacions constituïdes per més d'un mot, caldrà tenir en compte, quan escaigui, les recomanacions sobre nomenclatura de química orgànica i de química inorgànica de la IUPAC, publicades en català per l'Institut d'Estudis Catalans. En general, cal tenir present que el nucli semàntic de la denominació anglesa passa a ser també el nucli de la denominació catalana, a continuació del qual s'afegeixen els modificadors corresponents (per exemple, a la denominació *tranexamic acid* el nucli és, des del punt de vista lingüístic, *acid* i passa en català a *àcid tranexàmic*). Generalment, el nucli en anglès és el mot situat més a la dreta del sintagma, però això no sempre és així en les DCI (per exemple, a *bemiparin sodium* o a *carbasalate calcium* es considera que els nuclis són, respectivament, *bemiparin* i *carbasalate*). D'altra banda, en el cas dels àcids i els alcohols el nucli (*àcid*, *alcohol*, etc.) anirà seguit sempre d'una forma adjectiva (*àcid ascòrbic*, *àcid glutàmic*, *alcohol benzílic*, etc.), mentre que en el cas de les sals, els èsters i altres compostos complexos es recomana que, independentment dels usos populars, el modificador del nucli s'introdueixi amb la preposició *de*. Es preferirà, doncs, *apolat de sodi* en comptes de *apolat sòdic*, *folinat de calci* en comptes de *folinat càlcic* o *salicilat de colina* en comptes de *salicilat colínic*.

2.5 Gènere de les DCI en català

Les DCI en català adopten el gènere femení si acaben en *a* àtona i el gènere masculí si acaben en qualsevol altra terminació. En el cas de les denominacions amb més d'un formant, es pren com a referència el mot que actua com a base del sintagma i s'hi aplica el criteri general. Així, per exemple, *aceprometazina*, *imipramina*, *nadroparina càlcica* i *tinzaparina sòdica* són femenines, mentre que *metoprè*, *paricalcitol*, *iodur de pralidoxima* i *sulfòxid de dimetil* són masculines.

2.6 Accentuació de les DCI en català

Generalment, les formes catalanes acabades en vocal són planes (per exemple, *droxidopa*, *laronidasa*, *isoniazida*, *ezetimiba*, *lanreotida*, *ciclesonida*, *alizaprida*, *cefotaxima*, *aloxiprina*, *alanina*, *hidrotalcita*, *amproli*, *bifonazole*, *cefpiroma*, *algestona*, *lactulosa*, *somidobova* i *metal-libura*), excepte les denominacions procedents de les terminacions angleses *-ane*, *-ene* i *-on*, que, com ja hem vist, s'adaptin com a formes agudes amb les terminacions *-à*, *-è* i *-ó*, respectivament (per exemple, *halotà*, *clomifè* i *diperodó*).

Les formes acabades en consonant solen ser agudes (per exemple, *lonazolac*, *tirilazad*, *fosfosal*, *cefteram*, *colextran*, *valsopodar*, *etomidat*, *parecoxib*, *deflazacort*, *pemetrexed*, *morantel*, *somatrem*, *acedobèn*, *flindokalner*, *cinepazet*, *betadex*, *osalmid*, *clazuril*, *ancestim*, *aciclovir*, *cefoselís*, *actarit*, *abarelix*, *ancrod*, *estradiol*, *cefaclor*, *temefós*, *nifurtimox*, *tenidap*, *iotasul*, *tegafur*, *abetimús* i *amitraz*), excepte *àcid*, *triptòfan* i les denominacions acabades en *-gen*, *-ic*, *-mer*, *-èter*, *-ònid*, *-òsid* i *-òxid*, que són planes (per exemple, *dixantogen*, *timonàic*, *succímer*, *artemèter*, *acetònid de fluclorolona*, *deslanòsid* i *diazòxid*).